

IVAN KOŠIR:

Frpajtov Andrejče.



Frpajtov Andrejče je bil od glave do pete poln muh. Kjer je le mogel in komur je mogel, je zabrusil takšno pod nos, da jo je pomnil marsikateri nemara še devet dni. Ker je bil močan in krepak dečko, da ga je bilo veselje pogledati, so ga spomladi, ko je prekopicnil dvajseto leto čez hrbet, potrdili k vojakom.

Izprva se mu ni godilo nič kaj prida v vojaški obleki, in prešla mu je skoraj vsa nekdanja nagajivost in živahnost. Ni bil sicer baš otožen, a vesel pa tudi ne. Delati mu je bilo tako in to, kar so hoteli oni z zvezdami na ovratniku.

Minilo je tako Frpajtovemu Andrejčku šest mesecev vojaškega življenja.

In kakor že marsikateri pred njim, se je tudi naš Andrejče sčasoma popolnoma udomačil v vojaščnici. Postal je zopet vesel, nagajiv in muhast, kot je bil poprej.

Prigodi se, da je ves polk s Frpajtovim Andrejčkom vred odkorakal za 14 dni na kmete na vaje. Bilo je peti dan po odhodu, in stotnija, ki je pri nji služil Andrejče, je taborila že tri dni v zakotni gorski vasici, kjer niso dobili nič kaj boljšega pod zob. Častniki kot navadni vojaki so se morali hote ali nehote zadovoljiti s tem, kar jim je nudila preprosta vojaška kuhinja.

Naš Andrejče ni bil seveda zaraditega nič ozlovoljen. Dobro se je počutil, kakor še menda ne, odkar nosi suktno belo in sabljico pripasano, kakor pravi narodne pesem, ki jo je tolikrat prepeval z drugimi vaškimi sovrstniki ob sobotah zvečer, da se je razlegalo daleč tja v deveto vas.

Tretji dan, nekako ob štirih popoldne, se je vojaštvo vse stotnije izmučeno in utrujeno ter lačno vrnilo z vaj v svoje gorsko taborišče. In pometal so telečnjake s hrbtov, polegli po tleh ter hiteli, da so ugodili kulečemu želodcu.

Tudi naš Andrejče izvleče nekaj iz telečnjaka ter odide za kakih pet korakov v stran od svojih tovarišev. Držeč v eni roki nož in kos komisa, v drugi pa v papir zavito žemljo, si reže in jé žemljo, kot bi imel najboljšo meseno klobaso ter pregrizuje zraven komis.

Stotnik Mandl to opazi, stopi pred Andreja ter de glasno: „No, kaj pa imaš, Frpajt, dobrega in v papirju zavitega?“

„Nič kaj posebnega! Javljam ponižno, gospod stotnik,“ odvrne Andrejče ter mu pokaže kot klobaso v papir zavito že tri dni staro — žemljo.

In stotnik je molče odšel, Frpajt je jedel naprej, ostali vojaki so se pa natihem muzali.

